

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Irenou Karpíškovou jako samosoudkyní v právní věci žalobkyně xxx, IČ: xxx, advokátky se sídlem xxx, zastoupené JUDr. Jiřím Navrátilem, advokátem se sídlem Brno, Zatloukalova 35, proti žalované **The Royal Bank of Scotland N.V.**, se sídlem Gustav Mahlerlaan 10, 1082PP Amsterdam, Nizozemské království, zastoupené JUDr. Jiřím Hartmannem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 49/5, o zaplacení 205.444,- € s příslušenstvím a 34.187,- € s příslušenstvím a o vzájemné žalobě o zaplacení 95.978,- € a 148.557,54 Kč

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni 229.257,- € s 9,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 7.938,- € od 15.5.2007 do 30.6.2007, s 9,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 7.938,- € od 1.7.2007 do 14.9.2007, s 9,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 15.876,- € od 15.9.2007 do 31.12.2007, s 10,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 15.876,- € od 1.1.2008 do 14.1.2008, s 10,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 23.813,- € od 15.1.2008 do 31.1.2008, s 10,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 1.2.2008 do 30.6.2008, s 10,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 31.7.2008 do 31.12.2008, s 10,75% úrokem z prodlení z částky 23.813,- € od 1.7.2088 do 30.7.2008, s 9,25 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 1.1.2009 do 30.6.2009, s 8,5 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 1.7.2009 do 31.12.2009, s 8 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 1.1.2010 do 30.6.2010 a se 7,75 % úrokem z prodlení ročně z částky 229.257,- € od 1.7.2010 do zaplacení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, když v každém

kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, se výše úroku z prodlení mění a odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí zvýšené o sedm procentních bodů **se zamítá**.

- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované 95.978,- € do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. V části, kde žalovaná požadovala po žalobkyni vzájemným návrhem zaplacení částky 148.557,54 Kč, se žaloba **zamítá**.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náklady řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované JUDr. Jiřího Hartmanna ve výši 1,272.641,70 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se dvěma žalobami došlými soudu dne 10.7.2008 a dne 30.7.2008 původně domáhala na žalované zaplacení celkem 239.631,- € (205.444,- EUR s přísl. a 34.187,- EUR s přísl.) se zákonným úrokem z prodlení. Věci byly podle ust. § 112 odst. 1 o. s. ř. spojeny ke společnému řízení pod sp. zn. 59 Cm 54/2009, v němž žalovaná uplatnila proti žalobkyni podle ust. § 97 odst. 1 o. s. ř. vzájemnou žalobou nárok na zaplacení 95.978,- EUR a 148.557,54 Kč. Vzhledem k částečnému zpětvzetí žaloby zůstala předmětem řízení částka 229.257,- € s přísl. a vzájemná žaloba.

Žalobkyně tvrdila, že jako advokátka žalované poskytovala právní služby na základě smlouvy mezi nimi uzavřené dne 16. 11. 1998, změněné dodatky ze dne 29. 12. 2000, 2. 1. 2002 a 29. 8. 2003, označené jako „smlouva o poskytování poradenské činnosti“. Žalobou uplatněný nárok žalobkyně opírala o znění čl. 3.2 dodatku č. 3, jímž se účastnice dohodly nově mimo jiné i na odstupném pro případ, že žalovaná coby klientka žalobkyně ukončí smluvní vztah. Konkrétně žalovaná částka ve výši 205.444,- EUR vyplývala ze skutečnosti, že smluvní vztah byl na žádost žalované dohodou stran ukončen v lednu roku 2008. V souladu se smlouvou žalobkyně žalovanou požádala dopisem ze dne 25.1.2008 o zaplacení 2 měsíčních odměn jako odstupného bonusu (stanoveno odstavcem 8.5 písm. (a) smlouvy), věrnostního bonusu dle počtu let poskytování právní služby, tj. 9 měsíčních odměn (určeno v souladu s odstavcem 8.5 písm. (b) smlouvy a ve smyslu odstavců 2.6 a 2.7 smlouvy), a odpovědnostního bonusu ve výši 4 měsíčních odměn za plnění povinností vyplývajících z pozice kategorie „D – director“ (určeno ve smyslu odstavců 2.6 a 2.7 smlouvy), tj. celkem 15-ti násobku výše průměrné měsíční odměny za služby (která byla v souladu se smlouvou vypočtena jako průměr odměn za služby vyúčtované v předchozích dvanácti měsících a činila 13.699,- €), tedy celkem částky 205.444,- €. Zároveň žalobkyně požadovala po žalované (po částečném zpětvzetí žaloby) 80 % z vynaložených nákladů na svůj provoz, tj. průměrnou měsíční částku 47.067,- Kč, z čehož na výdaje na nájem kancelářských prostor připadá 36.000,- Kč, na výdaje za služby spojené s nájmem připadá 3.404,- Kč, na poplatky za telefonní služby poskytované společností T-Mobile připadá 3.572,- Kč, na poplatky UPC za provoz vysokorychlostního internetu připadá 1.024,- Kč, na poplatky za ASPI - verze Profesionál připadá 2.515,- Kč a na platby za kancelářské potřeby (včetně proporcionálních nákladů na pořízení kancelářské techniky – kopírka se scannerem, fax, atd.) a zásobení náplněmi do tiskárny, kancelářským

papírem, kávou, atd. připadá 552,- Kč. Celkově se tedy namísto zaplacení původně požadované částky 34.187,- € s příslušenstvím žalobkyně na žalované domáhala zaplacení 20.011,- € + DPH s příslušenstvím, tj. částky 23.813,- € s příslušenstvím. Tyto uplatněné nároky opírala o to, že žalovaná jí v lednu 2007 odepřela právo na užívání kanceláře ve své budově a žalobkyni v souvislosti s poskytováním služeb žalované tyto výlohy nepochybně vznikly.

Žalovaná ve své obraně především uvedla, že nelze usuzovat, že by zmíněné výlohy žalobkyně bylo možno podřadit pod náklady vynaložené v přímé souvislosti s poskytováním právních služeb žalované, tyto náklady označila za náklady obecně spojené s provozem advokátní kanceláře žalobkyně, podle jejího názoru je požadavek žalobkyně v rozporu s ust. § 2 odst. 2 advokátního tarifu (vyhl. č. 177/1996 Sb.), podle něhož tzv. jiné náklady advokáta, zejména náklady vynaložené na běžné administrativní práce, jsou již zahrnuty v odměně advokáta, ostatně žalobkyně neprokázala, že tvrzené náklady, na které vystavila daňové doklady č. 8-2007, č. 16-2007 a 23-2007, skutečně vynaložila, tj. zaplatila třetím osobám za služby, které uvádí v přílohách jednotlivých daňových dokladů. Pokud pak jde o požadované odstupné, dovozovala žalovaná, že ujednání ve smlouvě, která žalované umožňovala ukončit smlouvu pouze jednou ročně, a to s nejméně tříměsíční výpovědní lhůtou, a která ukládala žalované povinnost zaplatit odstupné (včetně věrnostního příplatku) ve značné výši, jsou v rozporu se základními principy vztahu advokát – klient, jak jsou upraveny v zákoně o advokacii, v prováděcích právních předpisech a ve stanovských předpisech České advokátní komory. Klient nemůže být omezen ve svém právu ukončit smlouvu o poskytování právních služeb tím způsobem, že by byl oprávněn ukončit smlouvu o poskytování právních služeb pouze jednou ročně a současně byl povinen zaplatit advokátovi částku v souhrnu převyšující půlroční odměnu advokáta. Z tohoto důvodu jsou zmíněná ustanovení neplatná.

Na odměně za poskytování právních služeb v roce 2007 zaplatila žalovaná žalobkyni celkem 165.437,- €. Žalobkyně však za toto období vykázala práci pouze za 55.579,- €. Jak vyplývá z daňových dokladů vystavených žalobkyní a jejich příloh, obchodní praxe mezi stranami byla taková, že žalobkyně počet vykázaných hodin vynásobila sazbou 1.944,- €/24 hodin. Vzhledem k tomu, že žalobkyně fakturovala za běžnou hodinovou sazbu i hodiny, kdy nepracovala pro žalovanou vůbec, přičemž buď byla na dovolené, nebo byla práce neschopná, nebo jí nebyla žádná práce ze strany žalované přidělena, bylo žalobkyni neoprávněně vyplaceno nejméně 95.978,- €. Žalovaná proto vzájemnou žalobou požadovala po žalobkyni vrácení této neoprávněně vyplacené částky.

Dále bylo předmětem uplatněného nároku vzájemnou žalobou tvrzení žalované, že na základě smlouvy ze dne 16.11.1998 poskytla žalovaná žalobkyni k užívání osobní automobil značky VOLVO XC70, RZ xxx. Mezi smluvními stranami je nesporné, že nejpozději od 1.1.2008 nebyla mezi žalobkyní a žalovanou uzavřena smlouva, která by opravňovala žalobkyni k užívání uvedeného osobního automobilu. Žalobkyně však přesto odmítala osobní automobil žalované vrátit a své jednání odůvodňovala zadržovacím právem. Předpisy upravující výkon advokacie však uplatnění zadržovacího práva advokáta vůči majetku klienta vylučují. Žalobkyně nakonec automobil žalované vrátila až dne 12.5.2008. Neoprávněným zadržováním a užíváním osobního automobilu žalobkyní byla žalované způsobena újma ve výši 148.557,54 Kč odpovídající leasingovým splátkám, které žalovaná zaplatila za dobu neoprávněného zadržování osobního automobilu žalobkyní na leasingových splátkách leasingové společnosti. Žalovaná proto zažalovala vzájemnou žalobou též zaplacení této pohledávky.

Ve věci vydal Městský soud v Praze dne 4. listopadu 2011 rozsudek č. j. 59Cm 54/2009-237, kterým do základu uplatněného nároku ve výši 229.257,- EUR včetně příslušenství žalobě vyhověl, vzájemnou žalobu pak zcela zamítl. Žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

Ve věci dále rozhodoval Vrchní soud v Praze, který svým rozsudkem ze dne 26. července 2013 č. j. 8Cmo 50/2012-332 rozhodl tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. listopadu 2011 č. j. 59 Cm 54/2009-237 se co do částky 205.444,- EUR s úroky z prodlení od 1. 2. 2008 do 30. 6. 2008 a od 31. 7. 2008 do zaplacení a co do částky EUR 23.813,- s úroky z prodlení z částek 7.938 EUR a 15.876,- EUR mění tak, že se v tomto rozsudku žaloba zamítá, a mění v části, již bylo rozhodnuto o úrocích z prodlení z částky 205.444,- EUR za období od 1. 7. 2008 do 30. 7. 2008, tak, že se tato část vypouští a rozsudek se dále zrušuje v části, již bylo rozhodnuto o nákladech řízení a v tomto rozsahu se věc vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ve věci dále rozhodoval Nejvyšší soud České republiky, který svým rozsudkem ze dne 28. dubna 2016 č. j. 23 Cdo 144/2014-516 rozhodl tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. července 2013, č. j. 8 Cmo 50/2012-332, vyjma výroku I písm. b), a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. listopadu 2011, č. j. 59 Cm 54/2009-237, 39 Cm 130/2009, vyjma výroku I, a vyjma části výroku II, již bylo rozhodnuto o úrocích z prodlení z částky 205 444 EUR za období od 1. července 2008 do 30. července 2008, se zrušují a věc se vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V tomto rozhodnutí se Nejvyšší soud zabýval především otázkou, zda mohou být v mandátní smlouvě, uzavřené mezi advokátem jako mandatářem a podnikatelem jako mandantem, sjednána pro advokáta práva obdobná právům zaměstnance, jako je odstupné, placená dovolená, nemocenská nebo paušální odměna, či zda může být dokonce obecně sjednáno takové postavení advokáta, aby požíval stejných práv a výhod jako zaměstnanci mandanta, protože tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena. Citoval některá ustanovení zákona o advokacii, když podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o advokacii je advokát při poskytování právních služeb nezávislý; je vázán právními předpisy a v jejich mezích příkazy klienta. Podle ustanovení § 16 odst. 1, 2 zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit. Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Citované ustanovení zákona o advokacii je ve smyslu § 2 odst. 3 občanského zákoníku takové povahy, že se od něj nelze dohodou stran odchýlit, neboť vyjadřuje základní principy fungování advokacie, jimiž je ochrana zájmů klienta a princip důvěry mezi klientem a advokátem (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. září 2014, sp. zn. I. ÚS 3859/13). Vyplývá z něj, že postavení advokáta je neslučitelné s postavením zaměstnance v pracovním (služebním) poměru [s výjimkami uvedenými dále v ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o advokacii]. Je tomu tak nejen z důvodů zájmu na fungování advokacie (např. zachování její cti a vážnosti), ale zejména z důvodů ochrany zájmů konkrétního klienta. Advokát musí nezávisle hájit zájmy svého klienta, nadřazovat je nad zájmy vlastní, zachovávat mlčenlivost a nést odpovědnost advokáta (nikoliv zaměstnance) za poskytované služby (srov. *Svejkovský, J., Vychope, M., Krym, L., Pejchal, A. a kol. Zákon o advokacii. Komentář. 1. vydání. Praha :C. H. Beck, 2012, 42 s.*). Přednost zájmů klienta se projevuje v požadavku, aby advokát organizoval svoji činnost tak, aby práva a oprávněné zájmy klienta nebyly ohroženy (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. února 2003, sp. zn. 11 Tdo 1107/2002). V souladu s těmito

principy není proto obecné ujednání advokáta s klientem o tom, že advokát bude požívat stejných práv a výhod jako zaměstnanci klienta. Skutková zjištění v této věci však dávají vzniknout vážným pochybnostem o správnosti posouzení základní právní otázky, kdy odvolací soud hodnotil právní vztah účastníků jako vztah založený mandátní smlouvou. Při posuzování povahy právního vztahu je třeba rovněž zvažovat, zda právní úkon účastníků nebyl jen simulován se záměrem, aby jím byl zastřen (disimulován) jiný právní úkon. V takovém případě totiž platí, že simulovaný právní úkon je pro nedostatek vážnosti vůle účastníků právního úkonu neplatný. Disimulace sama o sobě není protiprávní, a proto je třeba platnost zastřeného úkonu vždy posuzovat samostatně; má-li disimulovaný právní úkon všechny potřebné náležitosti, je třeba uznat jej za platný (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. října 2013, sp. zn. 21 Cdo 3356/2012). Je tedy nevýznamné, jak je právní úkon (projev vůle) označen, ani jak je účastníkem subjektivně hodnocen (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. března 2005, sp. zn. 21 Cdo 2137/2004). V daném případě v dodatku č. 3 strany sice uvedly, že smlouva nemá být posuzována jako smlouva pracovní a že toto není ani záměrem smluvních stran, ani jejich zájmem. Přes takovou proklamaci (jež sama o sobě zesiluje podezření na zastřené jednání) je nutné zkoumat skutečný obsah právního vztahu, na základě kterého začala žalobkyně pro žalovanou vyvíjet činnost (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. září 2013, sp. zn. 21 Cdo 2687/2012). Připoměl i zákon č. 1/1991 Sb., ve znění zákona č. 578/1991 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), zejm. ustanovení § 1 odst. 4 citovaného zákona, tedy že zatímco pracovní poměr je charakterizován tím, že zaměstnanec vykonává činnost podle pokynů zaměstnavatele, ve stanovené pracovní době, na jeho riziko a cílem je plnit úkoly zaměstnavatele, je předmětem „podnikatelského“ vztahu soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. března 2005, sp. zn. 21 Cdo 2137/2004, uveřejněný pod č. 30/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Judikatura i doktrína definovaly několik hledisek rozhodných při určování, zda se jedná o závislou práci. V posuzované věci lze ze skutkových zjištění dovést, že šlo o trvalý právní vztah mezi smluvními stranami (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2011, sp. zn. 25 Cdo 5262/2008). Naplněno je i kritérium organizační, neboť žalobkyně se ve své pozici vedoucí právního oddělení nepochybně stala součástí organizace práce u žalované (srov. *B_lina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2015, 32 s.*). Některé zjištěné skutečnosti, zejména sjednaný zákaz konkurence, podporují závěr o osobním charakteru posuzovaného právního vztahu, a jiné – ujednání o hrazené dovolené a nemocenské – závěr o hospodářské závislosti žalobkyně na žalované (srov. *Štefko, M.: Vymezení závislé a nelegální práce. Praha: Univerzita Karlova, 2013, 155, 232 s.*). Klíčovým je kritérium nadřízenosti a podřízenosti. Jedna strana je oprávněna dávat druhé straně pokyny, které tato musí respektovat. Na základě dosud zjištěných skutečností lze podat pouze částečnou odpověď tam, kde jde o vymezení předmětu činnosti žalobkyně. Ta se totiž nezavázala ke splnění určitého úkolu, ale mimo jiné také k poskytování pomoci ve všech ostatních záležitostech, na kterých se strany dohodnou. Chybí však další skutková zjištění, např. zda a jaké žalobkyně dostávala od žalované pokyny, jak byly určovány její úkoly, jak byla její činnost organizována (mimo jiné se jedná i o otázky způsobu, místa a doby konání práce) a kontrolována, jaké byly důsledky případného nesplnění pokynu, jak probíhala součinnost s ostatními složkami žalované, jak byly určovány a kontrolovány další pracovní podmínky žalobkyně (rozvržení pracovní doby, čerpání dovolené) a její odborný rozvoj. Proto Nejvyšší soud uzavřel, že se bude třeba zabývat možnostmi, zda se jedná (či nejedná) o zastřený právní úkon a z toho pak dovést příslušné právní závěry. Teprve poté by se soud zabýval posouzením, zdali předmětná smlouva může být podle § 39 občanského zákoníku neplatná.

Ze Smlouvy o poskytování poradenské činnosti uzavřené mezi účastnicemi dne 16.11.1998 a z Dodatku č. 1 ze dne 29.12.2000 a z Dodatku č. 3 ze dne 29.8.2003 soud zjistil, že se žalobkyně zavázala poskytovat žalované právní služby spočívající nejprve v přepracování znění dokumentů žalované a posléze též v zajišťování nepřetržitého právního poradenství týkajícího se všech aspektů obchodních transakcí žalované, ve vyjednávání smluv mezi žalovanou a jejími klienty na žádost žalované a v poskytování pomoci ve všech ostatních záležitostech, na kterých se smluvní strany dohodnou. V případě potřeby měla žalobkyně zodpovídat za výběr a zařazení dalších právních zaměstnanců či advokátní kanceláře pro zajištění uvedených právních služeb pro žalovanou. Žalobkyně se zavázala, že v průběhu trvání smlouvy nebude bez předchozího písemného souhlasu žalované poskytovat uvedené právní služby či jiné zcela nebo částečně podobné služby jakémukoli podniku, společnosti nebo firmě zabývající se podnikatelskou činností, která je v konkurenčním vztahu k jakékoli činnosti žalované, v níž se žalobkyně v průběhu smlouvy angažuje. Žalobkyně se dále zavázala, že se nebude v uvedených subjektech angažovat, podílet ani účastnit, a to ani jako akcionář (s výjimkou možného vlastnictví nejvýše 10 % vydaných akcií či cenných papírů jakékoli společnosti kótované na kterékoli renomované burze cenných papírů), ředitel, zaměstnanec, zástupce, smluvní partner, společník, poradce, majitel ani v jiné roli. Žalovaná se zavázala zaplatit žalobkyni za služby poskytované podle smlouvy paušální odměnu ve výši 1.600,- USD za 24 hodiny práce týdně, pokud nebude sjednáno jinak, a to s tím, že tato odměna bude splatná zpětně za měsíc ke čtrnáctému dni měsíce na základě platné faktury vystavené žalobkyní. Žalovaná se dále zavázala odškodnit žalobkyni za veškeré přiměřeně vynaložené výdaje, které žalobkyni vzniknou v souvislosti s poskytováním služeb, pokud žalobkyně předloží přiměřené podpůrné podklady ve lhůtě třiceti dnů od konce kalendářního měsíce, v němž došlo k vynaložení příslušných výdajů. Náhrada pak měla být uhrazena ve lhůtě čtrnácti dnů od konce kalendářního měsíce, v němž žalovaná obdržela příslušnou podpůrnou dokumentaci. Všechny platby podle smlouvy byly uvedeny bez daně z přidané hodnoty, kterou měla (případně a v příslušném rozsahu) hradit žalovaná, a měly být prováděny v amerických dolarech. Smlouva ani v ní upravené činnosti žalobkyně neměly dle deklarace obou účastnic být nikdy považovány za základ pro vznik pracovněprávního vztahu mezi žalovanou a žalobkyní. Žalobkyně měla podle smlouvy v rámci období v délce trvání každých šesti měsíců právo na placenou dovolenou v rozsahu dvou a půl týdne a nemocenskou dovolenou v rozsahu jednoho týdne. Smlouva měla být platná a účinná po dobu šesti měsíců ode dne, kdy byla uzavřena, a následně měla být v platnosti a účinnosti na dobu neurčitou, dokud jedna ze smluvních stran nedá druhé smluvní straně písemnou výpověď v trvání minimálně dvou měsíců. Smlouva měla podle obou stran obsahovat úplné ujednání stran o předmětu smlouvy a měla nahradit veškerá předchozí ujednání, závazky a přísliby obou stran. Jakékoli úpravy či změny smlouvy měly být provedeny písemně.

Dodatkem č. 1 k uzavřené smlouvě bylo mezi účastnicemi dohodnuto, že plnění části služeb žalobkyně zajistí prostřednictvím Veroniky M., bytem xxx, xxx, případně, pokud nebude Veronika M. z jakéhokoli důvodu k dispozici, prostřednictvím jiné osoby či jiných osob, jejichž výběr bude případně podléhat písemnému schválení žalovanou, a to na základě samostatné smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a Veronikou M.. Původně sjednaná paušální odměna žalobkyně byla navýšena na 1.760,- USD za 24 hodiny práce týdně a bylo dohodnuto, že za služby žalobkyně poskytnuté nad rámec uvedeného časového vymezení bude žalovaná povinna zaplatit žalobkyni poměrnou část odměny žalobkyně. Dále byla dohodnuta zvláštní odměna za část služeb poskytovaných Veronikou M.. Smlouva mezi žalobkyní a žalovanou měla být platná a účinná po dobu dvou roků ode dne, kdy byl uzavřen Dodatek č. 1, a následně měla být opakovaně automaticky prodloužena vždy o období dalšího jednoho roku, dokud jedna ze smluvních stran nedoručí druhé straně písemnou výpověď v trvání minimálně tří měsíců, a to před datem uplynutí uvedené doby určité.

Dodatkem č. 3 k uzavřené smlouvě bylo mezi účastnicemi dohodnuto, že, vzhledem k přání obou stran upravit svá práva a povinnosti shodně anebo podobně, jako je tomu v případě zaměstnanecko-zaměstnavatelského vztahu žalované vůči jejím zaměstnancům, nehledě na formální a obsahovou stránku a ostatní ustanovení smlouvy v míře přípustné příslušnými zákony, a aniž by byla smlouva nově posuzována jako smlouva pracovní (což není záměrem smluvních stran ani to není jejich zájem), bude interní postavení žalobkyně v rámci společnosti žalované odpovídat zařazení na pozici „director“. Žalovaná se zavázala se žalobkyní zacházet tak, že tato bude vzhledem ke druhu služeb poskytovaných podle smlouvy a vzhledem k obsahu a trvání smlouvy požívat stejných práv a výhod jako zaměstnanci. S účinností od 1.1.2004 byla žalovaná povinna žalobkyni platit novou paušální odměnu ve výši 1.944,- € za 24 hodiny práce týdně, pokud nebude sjednáno jinak, a to s tím, že tato odměna bude splatná zpětně za měsíc ke čtrnáctému dni měsíce na základě platné faktury vystavené žalobkyní. Za služby žalobkyně poskytnuté nad rámec uvedeného časového vymezení bude žalovaná povinna zaplatit žalobkyni poměrnou část odměny žalobkyně. S účinností od 1.1.2004 měly být všechny platby podle smlouvy prováděny v eurech. Ujednání o zvláštní odměně za část služeb poskytovaných Veronikou M. bylo vymazáno a nahrazeno ujednáním, podle kterého za služby, které budou žalobkyní poskytovány podle smlouvy, je žalovaná povinna nad rámec sjednaných odměn a plateb žalobkyni poskytnout vozidlo vyšší třídy (tj. kategorii vozu, která je v místě poskytována vrcholovým vedoucím obchodních úseků) k plnění jejích povinností. Všechny náklady na registraci, pojištění a údržbu i výdaje spojené s každodenním provozem vozu včetně paliva na soukromé cesty je povinna hradit žalovaná. Dále bylo mezi stranami dohodnuto, že po ukončení smlouvy ze strany žalované bude mít žalobkyně nárok na další plnění, které se bude skládat z (a) odstupného ve výši dvojnásobku průměrné měsíční odměny za služby s tím, že výše průměrné měsíční odměny za služby bude vypočtena jako průměr odměny za služby vyúčtované v předchozích dvanácti měsících, a z (b) věrnostního odstupného, které je vázáno na počet odpracovaných let, v průběhu kterých byly žalované poskytovány služby, kdy tento počet let je i měřítkem pro výpočet tohoto odstupného, které v roce 2004 činí částku rovnající se trojnásobku průměrné měsíční odměny za služby za pět let poskytování služeb nebo čtyřnásobku průměrné měsíční odměny za služby za šest let poskytování služeb, a v roce 2005 bude tato částka činit buď čtyřnásobek průměrné měsíční odměny za služby za šest let poskytování služeb nebo pětinašobek průměrné měsíční odměny za služby za sedm let poskytování služeb.

Z výsledku svědka PaeDr. Jana P. soud zjistil, že žalovaná si žalobkyni vybrala jako nejvhodnějšího kandidáta na pozici vedoucího právního oddělení. V té době žalovaná nemohla se žalobkyní uzavřít pracovní smlouvu, neboť banka procházela reorganizací a bylo zakázáno přijímat nové zaměstnance. Žalobkyně a žalovaná proto uzavřely obchodní smlouvu. Žalobkyně žalované na základě smlouvy poskytovala právní služby a zároveň byla vedoucí právního oddělení v pozici director. Banka měla po odvolání zákazu přijímání nových zaměstnanců zájem na tom, aby mezi žalobkyní a žalovanou vznikl pracovněprávní vztah. Žalobkyně od žalované požadovala stejné podmínky, jaké měli ostatní vedoucí zaměstnanci na pozici director. Žalovaná těmto požadavkům v posledním dodatku ke smlouvě vyhověla a přiznala žalobkyni skoro všechny zaměstnanecké výhody. Na přeměně obchodního vztahu v pracovní se žalovaná se žalobkyní nakonec nedohodly, žalobkyně totiž požadovala, aby po ukončení obchodního vztahu obdržela sjednané odstupné, a teprve poté byla ochotná jednat o uzavření pracovní smlouvy, žalovaná žalobkyni vyplatit odstupné nechtěla s tím, že spolupráce mezi účastnicemi má nadále pokračovat a žalobkyní odpracované roky budou započítány do doby trvání nově sjednaného pracovního poměru. Tuto skutečnost potvrdil i svědek L. A. L., z jehož výsledku soud dále zjistil, že se žalovaná

pokusila se žalobkyní ukončit smluvní vztah ke konci roku 2006, nestihla to však učinit ve lhůtě uvedené ve smlouvě ve znění dodatků. Žalovaná tedy měla za to, že na ukončení vztahu musí počkat až do konce září 2007 a že v roce 2007 musí plnit své povinnosti podle smlouvy a nabídnout žalobkyni práci v rozsahu alespoň dvaceti čtyř hodin týdně. Přibližně do dubna roku 2007 se to žalované dařilo, neboť žalobkyni svěřila práce na otevření pobočky na Slovensku. Poté však žalovaná neměla pro žalobkyni dostatek práce. Žalobkyně však měla za to, že žalobkyni musí platit ve smlouvě sjednanou paušální odměnu bez ohledu na to, zda žalobkyně odpracuje sjednané dvacet čtyři hodiny týdně. Žalovaná žalobkyni odepřela užívání kanceláře a administrativních služeb od ledna roku 2007 z důvodu potenciálně existujícího provozního rizika způsobeného deklarovaným úmyslem žalované ukončit se žalobkyní smluvní vztah. Žalovaná považovala žalobkyni za dobrého právníka, v roce 2001 věnovala žalobkyně hodně času práci týkající se privatizace Transgasu, přičemž odměnu, kterou jí žalovaná za tuto práci uhradila, žalobkyně nepovažovala za odpovídající. Proto žalobkyně trvala na tom, aby měla stejné podmínky jako ostatní vedoucí zaměstnanci, včetně odstupného. To mělo být svým způsobem i kompenzací za tu částku, o kterou žalobkyně přišla při práci na zmíněné privatizaci. Žalovaná nikdy po žalobkyni nepožadovala podrobný přehled úkonů právní služby, které byly předmětem fakturace, neboť žalobkyni považovala za schopného manažera a profesionála.

Mezi účastnicemi bylo nesporné, že žalovaná žalobkyni od ledna roku 2007 odepřela užívání kanceláře a administrativních služeb. Nesporná byla mezi účastnicemi též skutečnost, že žalobkyně žalované i v roce 2007 poskytovala právní služby (tyto poskytovala i ve druhé polovině roku 2007, jak vyplývá z e-mailové korespondence tvořící přílohy č. 56 až 59 k podání žalobkyně došlému soudu dne 20.10.2011), v této době však již nevedla právní oddělení žalované, neboť to žalovaná od ní nepožadovala ani jí tuto činnost neumožňovala.

Mezi účastnicemi bylo nesporné a vyplývá to též z faktur č. 2-2007, č. 3-2007, č. 5-2007, č. 7-2007, č. 10-2007, č. 12-2007, č. 14-2007, č. 15-2007, č. 17-2007, č. 19-2007, č. 21-2007 a č. 22-2007 založených ve spisu, že žalobkyně žalované vyfakturovala a žalovaná žalobkyni zaplatila na odměně za právní služby včetně DPH částku 16.194,- € za měsíc prosinec 2006, částku 14.844,- € za měsíc leden 2007 (vyfakturováno bylo 15.330,- €, v této částce však byly zahrnuty i výdaje ve výši 486,- €, které měly být účtovány slovenské pobočce), částku 12.338,- € za měsíc únor 2007 (vyfakturováno bylo 14.131,- €, v této částce však byly zahrnuty i výdaje ve výši 1.793,- €, které měly být účtovány slovenské pobočce), částku 12.724,- € za měsíc březen 2007, částku 13.880,- € za měsíc duben 2007, částku 13.880,- € za měsíc květen 2007, částku 10.025,- € za měsíc červen 2007, částku 14.651,- € za měsíc červenec 2007, částku 14.651,- € za měsíc srpen 2007, částku 14.953,- € za měsíc září 2007, částku 14.651,- € za měsíc říjen 2007, částku 13.880,- € za měsíc listopad 2007 a částku 13.880,- € za měsíc prosinec 2007. Průměrná výše měsíční odměny za služby vyúčtované v období od 1.1.2007 do 31.12.2007 tedy činí po zaokrouhlení 13.696,40 €.

Mezi účastnicemi bylo nesporné a vyplývá to též z faktur č. 8-2007, č. 16-2007 a č. 23-2007 založených ve spisu, že žalobkyně žalované vyfakturovala na náhradě nákladů souvisejících s poskytovanými právními službami včetně DPH částku 11.468,- € za období od 12.1.2007 do 30.4.2007, částku 11.424,- € za období od 1.5.2007 do 31.8.2007 a částku 11.295,- € za období od 1.9.2007 do 31.12.2007. Náklady spočívaly ve výdajích za nájem kancelářských prostor, ve výdajích za služby související s nájmem, v telefonních poplatcích, v poplatcích za internetové připojení, v poplatcích spojených s počítačovým nastavením, ve výdajích na kopírování a faxování, v poštovním, ve výdajích za kurýrní služby, v kancelářských výdajích, ve výdajích na kancelářské potřeby a ve výdajích za noviny a právní a ekonomické časopisy. Při vyúčtování náhrady nákladů souvisejících s poskytovanými právními službami za období od 1.5.2007 do 31.8.2007 žalobkyně vycházela z průměrných měsíčních výdajů ve výši

67.560,- Kč, které byly na euro přepočteny průměrným kurzem ČNB za období od ledna do června 28,150 Kč/1 €, tj. účtovala 2.400,- € měsíčně. Při vyúčtování náhrady nákladů souvisejících s poskytovanými právními službami za období od 1.9.2007 do 31.12.2007 žalobkyně vycházela z průměrných měsíčních výdajů ve výši 63.690,- Kč, které byly na euro přepočteny průměrným kurzem ČNB za období od října do prosince 26,829 Kč/1 €, tj. účtovala 2.373,- € měsíčně. Mezi účastnicemi bylo sporné, zda a v jaké výši žalobkyně tvrzené výdaje skutečně vynaložila. Z výpisu z katastru nemovitostí pro obec Praha, k.ú. xxx, LV xxx, a ze Smlouvy o nájmu uzavřené dne 19.1.2007 mezi společností EXPLORIA s.r.o., IČ: 25784315, se sídlem Praha 4, K Zelené louce 1341/20, PSČ 148 00, jako pronajímatelem a žalobkyní jako nájemcem soud zjistil, že si žalobkyně od vlastníka domu na adrese xxx, xxx, xxx, najala část prostor v tomto domě sestávající ze skladu, archívu, šatny a WC v prvním podzemním poschodí, z kanceláře v prvním nadzemním podlaží a z parkovacího stání č. xxx v podzemní garáži na adrese xxx, xxx, za celkové nájemné 48.500,- Kč měsíčně (z toho 3.500,- Kč za parkovací stání) s tím, že první platba nájemného za leden 2007 bude zaplacená nejpozději do konce prvního čtvrtletí 2007 a nájemné za únor až srpen 2007 bude zaplacené nejpozději v červnu 2007. Z opisu bankovních výpisů z účtu společnosti EXPLORIA s.r.o. vedeného u Československé obchodní banky, a.s., ze sdělení daňového poradce RNDr. Jaromíra L. a ze Seznamu pohledávkových dokladů se seznamem úhrad za účetní rok 2007 soud zjistil, že žalobkyně společnosti EXPLORIA s.r.o. zaplatila dne 19.4.2007 na nájemném 45.000,- Kč a za služby 5.002,- Kč, dne 11.5.2007 na nájemném a za služby 377.500,- Kč, dne 19.6.2007 na nájemném 45.000,- Kč a za služby 5.730,- Kč, dne 31.7.2007 za služby 2.421,- Kč, dne 20.9.2007 na nájemném 45.000,- Kč, dne 18.10.2007 za služby 4.650,- Kč, dne 26.11.2007 za služby 12.712,- Kč a dne 20.12.2007 na nájemném 45.000,- Kč a za služby 3.062,- Kč, celkem tedy zaplatila 591.077,- Kč. Z e-mailové korespondence mezi žalobkyní a IT administrátorem Jiřím L. z ABN AMRO Bank N.V. založené ve spisu soud zjistil, že v období srpen až říjen 2007 se žalobkyně s Jiřím L. domlouvali na instalaci softwaru v prostorách žalobkyně. Z Potvrzení společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. ze dne 13.9.2011 soud zjistil, že žalobkyně za telefonní služby poskytované touto společností zaplatila dne 25.1.2007 částku 3.436,- Kč, dne 28.2.2007 částku 3.743,- Kč, dne 28.3.2007 částku 5.287,50 Kč, dne 26.4.2007 částku 5.366,- Kč, dne 28.5.2007 částku 4.722,50 Kč, dne 29.6.2007 částku 5.735,50 Kč, dne 27.7.2007 částku 5.417,- Kč, dne 29.8.2007 částku 3.159,50 Kč, dne 1.10.2007 částku 4.161,- Kč, dne 25.10.2007 částku 3.731,- Kč, dne 28.11.2007 částku 3.845,- Kč a dne 3.1.2008 částku 5.096,- Kč. Z výpisu z klientského účtu č. 11808652 vyhotoveného společností UPC Česká republika, a.s. dne 4.8.2011 soud zjistil, že za služby poskytnuté touto společností v době od 1.1.2007 do 31.12.2007 žalobkyně zaplatila celkem 15.386,50 Kč. Z výdajového pokladního dokladu ze dne 30.5.2007 soud zjistil, že žalobkyně zaplatila za kávové kapsle 1.560,- Kč. Z výdajového pokladního dokladu ze dne 28.5.2007 soud zjistil, že žalobkyně zaplatila na licenčním poplatku za ASPI - verze Profesionál Advokát společnosti Wolter Kluwer 37.728,- Kč. Z výdajového pokladního dokladu ze dne 28.6.2007 soud zjistil, že žalobkyně zaplatila za poplatky 2.950,- Kč. Z výdajového pokladního dokladu ze dne 30.6.2007 soud zjistil, že žalobkyně zaplatila za HP cartr., baterie 2.033,- Kč. Z výdajového pokladního dokladu ze dne 30.6.2007 soud zjistil, že žalobkyně zaplatila za klíče, kopy, papír, rozdvoj. šroub 1.635,- Kč.

Mezi účastnicemi bylo nesporné, že smluvní vztah byl mezi nimi na žádost žalované ukončen nejpozději v lednu roku 2008.

Dále bylo mezi účastnicemi nesporné, že žalobkyně žalovanou vyzvala dopisem ze dne 25.1.2008 k zaplacení odstupného v celkové výši 205.444,- € vypočteného v žalobě uvedeným způsobem.

Mezi účastnicemi bylo dále nesporné, že na základě smlouvy ze dne 16.11.1998 poskytla žalovaná žalobkyni k užívání osobní automobil značky VOLVO XC70, RZ xxx, že žalobkyně po ukončení smluvního vztahu odmítla tento osobní automobil žalované vrátit, přičemž své jednání odůvodnila zadržovacím právem, a že žalobkyně automobil žalované vrátila dne 12.5.2008.

Z Vnitřních předpisů ABN AMRO Bank, N.V., týkajících se základních pracovně-právních aspektů, konkrétně odstupného, ve znění v roce 2003 a ve znění po poslední úpravě ze dne 12.12.2007 soud zjistil, že v případě rozvázání pracovního poměru výpovědí danou zaměstnavatelem dle § 52 písm. a) až c) zákoníku práce (podle znění platného v roce 2003 dle § 46 odst. 1 písm. a) až c) zákoníku práce) nebo dohodou z těchto důvodů náleží zaměstnanci zákonné odstupné (podle znění platného v roce 2003 odstupné ve výši dvojnásobku průměrného výdělku). Na základě dohody s radou zaměstnanců a v souladu s § 67 zákoníku práce (podle znění platného v roce 2003 v souladu s § 60 písm. a) až c) zákoníku práce) banka poskytuje nad rámec zákonného odstupného zvýšené odstupné, které je výhradně vázáno na odpracovanou dobu. Po třetím roce nepřetržitého pracovního poměru s bankou je za každý celý odpracovaný rok přiznáno zvýšené odstupné rovnající se průměrné mzdě (podle znění platného v roce 2003 nebylo zvýšené odstupné do roku 2002 aplikovatelné; pro rok 2003 bylo stanoveno za tři odpracované roky ve výši jedné průměrné měsíční mzdy, za čtyři a další odpracované roky maximálně ve výši dvou průměrných měsíčních mezd; pro rok 2004 bylo stanoveno za tři odpracované roky ve výši jedné průměrné měsíční mzdy, za čtyři odpracované roky ve výši dvou průměrných měsíčních mezd, za pět odpracovaných let ve výši tří průměrných měsíčních mezd, za šest odpracovaných let ve výši čtyř průměrných měsíčních mezd a za sedm a více odpracovaných let maximálně ve výši pěti průměrných měsíčních mezd; pro rok 2005 bylo stanoveno za tři odpracované roky ve výši jedné průměrné měsíční mzdy, za čtyři odpracované roky ve výši dvou průměrných měsíčních mezd, za pět odpracovaných let ve výši tří průměrných měsíčních mezd, za šest odpracovaných let ve výši čtyř průměrných měsíčních mezd, za sedm odpracovaných let ve výši pěti průměrných měsíčních mezd, za osm odpracovaných let ve výši šesti průměrných měsíčních mezd a za devět a více odpracovaných let maximálně ve výši sedmi průměrných měsíčních mezd). Do počtu odpracovaných let se nezapočítává omluvená absence delší než jeden měsíc, a to kumulativně za kalendářní rok (např. standardní nemocenská, neplacené volno, základní vojenská služba, mateřská/rodičovská dovolená apod.). Standardní dovolená, civilní vojenská služba a nemoc kompenzovaná zaměstnavatelem se do počtu odpracovaných let naopak započítává. V souladu s vnitřní strukturou organizace banka vyplácí i další odstupné zaměstnancům zařazeným do jednotlivých vnitřních kategorií, přičemž u pozice director se toto další odstupné rovná čtyřnásobku měsíčního průměrného výdělku (ve znění platném v roce 2003 toto další odstupné není uvedeno).

Všechna shora uvedená skutková zjištění byla učiněna již v původním řízení před Městským soudem v Praze (vyjádřena shodně v rozsudku ze dne 4. listopadu 2011) a soud se v dalším řízení (po zrušení všech rozsudků Nejvyšším soudem v Praze) neměl důvod od těchto skutkových zjištění odchýlit, byť některé listinné důkazy zopakoval a z takto učiněných skutkových zjištění vyvodil jiné právní závěry. Vzhledem k závaznému právnímu názoru, vyjádřenému shora v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. dubna 2016 se soud zaměřil na obsahové náležitosti smlouvy ze dne 16.11.1998.

Soud dále při svém rozhodování vycházel i z tvrzení žalobkyně, která učinila ve svém podání ze dne 5. 8. 2016, o jehož pravdivosti neměl důvod pochybovat, totiž že: „Pokud jde o zásadní

kritérium nadřízenosti a podřízenosti, žalobkyně od žalované dostávala pravidelné pokyny ohledně práce, která po ní byla vyžadována a následně nadřízenými kontrolována. Úkoly jí byly určovány zejména třemi způsoby. Za prvé, na týdenních schůzích vrcholového managementu banky, jehož byla členem, a proto také v bance užívala pracovního zařazení D – „director“, ke kterým existují stovky zápisů (tzv. *Management Meeting Minutes Confidential*, kde je mezi členy vedení vždy uvedena žalobkyně a žalobkyně je také na distribuční e-mailové listině, neboť jen členové vedení zápisy dostávali), které přesně identifikují, jakým způsobem vedení banky rozhodlo a koho daným úkolem/kontrolou pověřilo. Za druhé – přímo z centrály banky v zahraničí, a to buď od přímého nadřízeného dle celosvětového matrixu organizace právního oddělení, nebo od jiných zaměstnanců centrály v Amsterdamu nebo Londýně ohledně vyplnění různých dotazníků. Ze zahraničních poboček také dostávala pozvánky na celoevropská setkání interních právníků banky, protože v bance byla vnímána a považována na vedoucí interního právního oddělení. Za třetí – vedoucí jiných oddělení žalobkyni zadávali úkoly týkající se vypracování nebo kontrolu různých bankovních dokumentů, stanovisek, atd. Je nesporné, že činnost žalobkyně byla organizována shodně s činnostmi jiných zaměstnanců, včetně způsobu, místa a doby konání práce. Žalobkyně dodržovala stejnou pracovní dobu jako zaměstnanci banky. Vstup, příchod a odchod z banky měla monitorovaný a umožněný přes vstupovou kartu, tak jako kterýkoli jiný zaměstnanec. Čerpání dovolené jí schvaloval přímý nadřízený, v posledních letech pan Hugo H. z pozice vedoucího organizační složky, nebo poté jako provozní / administrativní ředitel pobočky.“

Z listin, které žalobkyně předložila při jednání, které se konalo dne 10. srpna 2016, soud zjistil, a to konkrétně ze schématu právního oddělení, tabulky ohledně zařazení žalobkyně ve struktuře banky a z průběžného hodnocení žalobkyně, že byl mezi bankou a žalobkyní vztah podřízenosti a nadřízenosti. Soud nevyhověl žalobkyni, aby si opatřil stanovisko České advokátní komory k posouzení, zda její jednání bylo v rozporu se zákonem o advokacii, popřípadě s etickým kodexem advokáta, neboť tuto právní otázku si vyhodnotí sám.

Soud při svém rozhodování vycházel z právní úpravy zák. č. 40/1964 Sb. (dále obč. zák.), neboť s ohledem na přechodná ustanovení zák. č. 89/2012 Sb., a to ust. § 3028 odst. 3 se právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona jakož i práva a povinnosti z nich vyplývající řídí dosavadními právními předpisy.

Podle ust. § § 41a odst. 1, 2 platí, že má-li neplatný právní úkon náležitosti jiného právního úkonu, který je platný, lze se jej dovolat, je-li z okolností zřejmé, že vyjadřuje vůli jednajících osoby. Má-li být právním úkonem zastřen právní úkon jiný, platí tento jiný úkon, odpovídá-li to vůli účastníků a jsou-li splněny všechny jeho náležitosti. Neplatnosti takového právního úkonu se nelze dovolávat vůči účastníku, který jej považoval za nezastřený.

Dále soud odkazuje na Nejvyšším soudem citovaná ustanovení zákona o advokacii.

Soud považuje za příléhavý na tento případ i Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25.4.2012, sp. zn. 30 Cdo 885/2012.

Pokud jde o právní hodnocení, soud v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího soudu ČR, po doplnění tvrzení žalobkyně a po zhodnocení provedených důkazů, jakož i na základě shora uvedených skutkových zjištění dospěl k závěru, že účastnice dne 16.11.1998 uzavřely smlouvu, projevující jejich vůli tak, aby se smluvní vztah co nejvíce připodobnil z hlediska obsahového pracovněprávnímu vztahu a jako pracovněprávní vztah také skutečně fungoval. Jak již zmíněno shora, byly naplněny znaky podřízenosti a nadřízenosti, (což zejména Nejvyšší soud akcentoval), jakož i další prvky, které do vztahu advokát – klient nepatří (pevná pozice v systému hierarchie banky, odstupné, dovolená, placená nemocenská atd.). Účastnice sice deklarovaly, že jejich vztah není vztahem pracovněprávním, nicméně zároveň bylo zjištěno ze svědecké výpovědi pana PaedDr. Jana P., že pracovní smlouva nebyla

uzavřena zejména proto, že banka měla stop stav v přijímání zaměstnanců. Lze tedy uzavřít, že skutečný obsah právního vztahu, na základě kterého žalobkyně pro žalovanou vyvíjela činnost, byl zastřenou pracovní smlouvou ve shodě s vůlí obou účastnic smluvního vztahu.

Vzhledem ke shora uvedenému proto soud dále (podle závazného pokynu Nejvyššího soudu ČR) zkoumal, zda předmětná smlouva může být podle ust. § 39 obč. zák. v rozporu se zákonem či dobrými mravy a dospěl k závěru, že tomu tak je. Má-li být simulovaným právním úkonem zastřen jiný (disimulovaný) právní úkon, je simulovaný úkon neplatný a platí zastřený právní úkon. Podmínkou je, aby zastřený právní úkon odpovídal vůli účastníků (to nepochybně v daném případě ano) a dále, zda jsou u něj splněny i všechny ostatní náležitosti požadované zákonem pro jeho platnost (srovnej Komentář ASPI k ust. § 41a odst. 2 obč. zák.). V tomto směru pak soud dospěl k závěru, a to z důvodů, které jsou shora citovány z rozhodnutí Nejvyššího soudu, že předmětná (zastřená) smlouva je v rozporu s dobrými mravy, ale i v rozporu se zákonem (o advokacii), který obchází, neboť odporuje základním požadavkům na výkon advokacie, když podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o advokacii je advokát při poskytování právních služeb nezávislý. Jak je zřejmé z doplňujících žalobních tvrzení, které učinila žalobkyně, její vztah k žalovanému byl vztahem závislým, jak uvedla: „Pokud jde o zásadní kritérium nadřízenosti a podřízenosti, žalobkyně od žalované dostávala pravidelné pokyny ohledně práce, která po ní byla vyžadována a následně nadřízenými kontrolována.“

Podle ust. § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Podle ust. § 457 obč. zák. je-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.

Žalobkyně se nemůže domáhat plnění z absolutně neplatného právního úkonu, proto její žalobu soud v plném rozsahu zamítl.

Soud nad rámec shora uvedeného ještě konstatuje, že žalobkyni nelze poskytnout ochranu podle pracovněprávních předpisů, že jednala v dobré víře, neboť to vylučuje její kvalifikace.

Vzhledem k tomu, že soud vyhodnotil smlouvu uzavřenou mezi účastníky za neplatnou od počátku, bez ohledu na další skutková tvrzení má žalovaný v souladu s ust. § 457 obč. zák. právo na vrácení poskytnutého plnění, tedy i na zaplacení částky 95.978,- EUR. Při jednání, které se konalo dne 10. srpna 2016, učinily účastnice nesporným, že pokud jde o tuto částku, která byla žalobkyní vyfakturována za leden, duben až listopad 2007, tak tato částka byla žalovaným žalobkyni skutečně vyplacena. Na straně žalobkyně tak nepochybně ve světle uvedených právních závěrů shora došlo k bezdůvodnému obohacení, které je povinna žalobci vydat. Proto soud v této části vzájemné žalobě vyhověl.

Ve vztahu ke vzájemné žalobě, týkající se požadavku žalovaného na zaplacení leasingových splátek za období od 1. 1. 2008 do 12. 5. 2008 v celkové výši 148.557,54 Kč, soud poučil žalovaného podle ust. § 118 a odst. 1, 3 o. s. ř., ale žalovaný přes toto poučení břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní neunesl. Je zřejmé, že vztah mezi leasingovým pronajímatelem a leasingovým nájemcem může být rozmanitý. Leasingové splátky mohou být rozvrženy na základě leasingové smlouvy na libovolný počet let, tomu pak odpovídá i jejich výše, a ve svém důsledku kopírují kupní cenu vozidla. Takovéto leasingové splátky pak samy o sobě nejsou vyjádřením toho, jaká škoda (popřípadě jaká výše bezdůvodného obohacení)

žalovanému skutečně vznikla za dobu, kdy předmětné vozidlo z viny žalobkyně užívat nemohl. Jak již uvedl soud v původním řízení, povinnost žalované platit leasingové splátky leasingové společnosti vznikla již na základě leasingové smlouvy uzavřené mezi žalovanou a leasingovou společností, nikoli až na základě zadržení předmětného vozidla žalobkyní. Proto v této části soud vzájemnou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť v projednávané věci měla žalovaná neúspěch pouze nepatrný.

Soud zohlednil, že ke dni 7. 5. 2013 byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, zrušena vyhláška č. 484/2000 Sb. o paušálních sazbách výše odměny za zastupování advokátem a odměnu za zastupování lze určit ve smyslu ust. § 151 odst. 2, věta za středníkem, o. s. ř. podle ustanovení zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně, tj. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu).

Soud konstatuje, že požadované plnění v EUR bylo pro stanovení tarifní hodnoty převedeno podle kurzu devizového trhu (27,03) ke dni vyhlášení rozsudku.

Žalované byla přiznána odměna za tyto úkony právní služby:

- a) Před soudem prvního stupně:
  - ✓ Převzetí a příprava zastoupení (tarifní hodnota 6,476.028,- Kč)
  - ✓ Odpor proti PR (tarifní hodnota 5,552.124,- Kč)
  - ✓ Odpor proti PR (tarifní hodnota 923.904,- Kč)
  - ✓ Vyjádření ze dne 10. 11. 2008 (tarifní hodnota 5,552.124,- Kč)
  - ✓ Vyjádření ze dne 10. 11. 2008 (tarifní hodnota 923.904,- Kč)
  - ✓ Vyjádření ze dne 16. 6. 2010 a vzájemný návrh (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Replika ze dne 8. 3. 2011 (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Replika ze dne 15. 8. 2011 (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Účast na jednání dne 15. 6. 2011 přes 2 hodiny (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Účast na jednání dne 4. 11. 2011 (½ z tarifní hodnoty 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Vyjádření ze dne 4. 8. 2016 (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Účast na jednání dne 10. 8. 2016 (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
- b) Náklady odvolacího řízení
  - ✓ Sepis odvolání (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)
  - ✓ Účast na jednání před odvolacím soudem dne 26. 7. 2013
- c) Náklady dovolacího řízení
  - ✓ Vyjádření k dovolání (tarifní hodnota 9,069.833,- Kč)

Žalované tak přísluší náhrada nákladů řízení za 15 a 1/2 úkonu právní služby podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) g) h), podle ust. § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 7 bod 6. vyhl. č. 177/1996 Sb.

Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 6,476.028,- Kč činí: 34.220,- Kč

Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 5,552.124,- Kč činí: 30.540,- Kč

Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 923.904,- Kč činí: 12.020,- Kč

Odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty 9,069.833,- Kč činí: 44.580,- Kč

Žalované dále přísluší náklady za 16 režijních paušálů po 300,- Kč a 21 % DPH ve výši 220.871,70,-Kč, neboť zástupce žalované osvědčil, že je plátcem DPH a částka 426.980,- Kč, představující soudní poplatek za odvolání. Celkem žalované na nákladech řízení přísluší částka 1,272.641,70 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nesplní-li povinná dobrovolně povinnost uloženou jí tímto rozsudkem, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 10. srpna 2016

JUDr. Irena Karpíšková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Dagmar Lasková